

Szanowni Państwo!

Mam zaszczyt przedstawić Państwu sylwetkę i olbrzymie osiągnięcia Szanownego i Dostojnego Jubilata doc. dr inż. Edmunda Waleriańczyka z okazji 85-lecia Jego urodzin.

Ze względu na reżim czasowy konferencji przedstawię Państwu niestety w wielkim skrócie bogaty życiorys i wielki dorobek naukowy Pana docenta.

Doc. Edmund Waleriańczyk urodził się 26 września 1925 roku w Kawnicach w powiecie konińskim. Po ukończeniu Szkoły Powszechnej rozpoczął naukę w Państwowym Liceum Ogólnokształcącym w Koninie. Dalsze kształcenie kontynuował w Łodzi na nowo utworzonym Wydziale Chemii Spożywczej Politechniki Łódzkiej, specjalizując się w technologii cukrownictwa. Stopień magistra inżyniera uzyskał po obronie pracy na temat „Elektrolityczna regeneracja wymiennicy jonowych”.

Po zakończeniu studiów rozpoczął pracę w charakterze asystenta, a następnie starszego asystenta w Katedrze Cukrownictwa Politechniki Łódzkiej. W okresie tym skupił swoje zainteresowania na procesach ekstrakcji cukru z tkanki buraczanej i oczyszczania soku surowego.

W 1958 r. podjął pracę w Cukrowni Witaszyce, w której pracował przez 10 lat, kolejno na stanowiskach: głównego chemika, głównego rafineria i głównego technologa.

Podczas pracy w rafinerii Witaszyce, doskonale opanował sposób wytwarzania cukru rafinowanego, zwłaszcza tzw. rafinady lanej w głowach, preferowanej w krajach arabskich. W związku z tym został zaangażowany wraz z zespołem fachowców z tej cukrowni do uruchomienia i wdrożenia tego rozwiązania w dwóch cukrowniach irańskich (Fariman i Shirvan).

W okresie tym odbył 3 miesięczną praktykę ufundowaną przez FAO w Zakładach Montecatini we Włoszech oraz w Katedrze prof. dr G. Mantovaniego w Ferrarze, w zakresie zastosowania jonitów w cukrownictwie.

W roku 1967 obronił pracę doktorską „Możliwości zastosowania ksylitu i jego pochodnych w cukrownictwie”.

Od 1968 roku do chwili obecnej pracuje w naszym Instytucie, najpierw w Instytucie Przemysłu Cukrowniczego, a aktualnie w Oddziale Cukrownictwa Instytutu Biotechnologii Przemysłu Rolno-Spożywczego, pełniąc ważne i odpowiedzialne funkcje.. W okresie od 1970 – 1973 roku był dyrektorem Instytutu. W 1973 roku otrzymał nominację na stanowisko docenta, a następnie przez 25 lat pełnił funkcję zastępcy dyrektora ds. naukowo-badawczych.

Pan Docent dr inż. Edmund Waleriańczyk posiada olbrzymi dorobek naukowo-badawczy.

Jest autorem kilkadziesiątu ważnych dla cukrownictwa prac naukowo-badawczych i rozwojowych. Dotyczyły one min.:

- magazynowania soku gęstego w skali przemysłowej,
- wykorzystania odcieków słonych pochodzących z regeneracji żywic odbarwiających do wzbogacania wysłodków przeznaczonych na pasze,
- odbarwiania klarówek,
- koncepcji nowych rozwiązań konstrukcyjnych ekstraktorów ciągłych,
- opracowania nowej metody „Dipol” do oczyszczania soku surowego,
- opracowania technologii filtracji mediów gęstych,
- istotnych uwarunkowań rozwoju przemysłu cukrowniczego z uwzględnieniem problematyki surowcowej, technicznej i ekonomicznej,
- zastosowania techniki mikroprocesorowej w cukrownictwie,
- krystalizacji sacharozy w roztworach bliskich teoretycznej granicy wyczerpania,
- udoskonalenia procesu ekstrakcji prowadzonego metodą ciągłą w aparatach korytowych.

Wyniki tych prac miały zarówno charakter poznawczy, jak i aplikacyjny, i stanowiły bezcenny wkład w procesie wdrażania postępu naukowego i technicznego w cukrownictwie.

Za wybitne osiągnięcia twórcze w działalności naukowo-badawczej i rozwojowej Pan docent Waleriańczyk był wielokrotnie nagradzany.

Na szczególne podkreślenie zasługuje w tym zakresie uzyskanie w 1984 r. Nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki za opracowanie i wdrożenie projektu technologicznego produkcji cukru w cukrowni o przerobie 6000 ton buraków na dobę oraz w 1987 r. Nagrody I stopnia Ministerstwa Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej za wprowadzenie do eksploatacji wyników badań pt.: „Pełna automatyzacja odcinkowa Cukrowni Wrocław”.

Pan docent. Edmund Waleriańczyk jest autorem lub współautorem 18 patentów i projektów wynalazczych.

Dorobek publikacyjny Pana Docenta. Edmunda Waleriańczyka obejmuje ponad 500 pozycji. Jest autorem rozpraw naukowych, monografii, komunikatów naukowych, podręczników i skryptów oraz artykułów w czasopismach fachowych. Szczególnie należy w tym zakresie podkreślić dokonanie syntezy uzyskanych wyników w dziedzinie ekstrakcji cukru z tkanki buraczanej i opublikowanie ich w monografii pt.: „Kompedium praktycznego prowadzenia procesu ekstrakcji w aparacie korytowym”. Publikację wydało w 1996 roku Stowarzyszenie Techników Cukrowników.

Był powoływany na członka wielu Gremiów, w których rozstrzygały się ważne dla cukrownictwa kwestie naukowe i organizacyjno - techniczne. Przez wiele kadencji był członkiem: Komitetu Technologii i Chemii Żywności Polskiej Akademii Nauk, Rady Naukowej przy Ministrze Przemysłu Spożywczego i Skupu, Rady Naukowo - Technicznej przy Ministrze Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej, Rady Naukowej COBORU, Rady Naukowej Instytutu Inżynierii Chemicznej Politechniki Łódzkiej, Rady Naukowej Instytutu Przemysłu Cukrowniczego i Rady Muzeum Narodowego Rolnictwa i Przemysłu Rolno - Spożywczego w Szreniawie.

Z tych zaszczytnych obowiązków wywiązywał się rzetelnie działając pożytecznie zarówno dla dobra gospodarki narodowej jak i bezcennych skarbów kultury materialnej zgromadzonych w Muzeum.

Na podkreślenie zasługuje działalność w Stowarzyszeniu Techników Cukrowników i Naczelnej Organizacji Technicznej. W ponad 50 - letniej działalności społecznej w Stowarzyszeniu Techników Cukrowników Pan docent Waleriańczyk przeszedł wszystkie szczeble organizacyjne, począwszy od członka w 1952 roku, aż do Przewodniczącego Zarządu Głównego STC w latach 1972 - 1982. Za ofiarną i owocną działalność został wyróżniony Honorową Odznaką Stowarzyszenia Techników Cukrowników (1979 r.) oraz dyplomem Honorowego Członka Stowarzyszenia (1988 r.). W okresie lat 1970 - 1990 działał również aktywnie w pracach Rady Głównej Federacji Stowarzyszeń Naukowo - Technicznych NOT. W ramach tej działalności był także członkiem zespołów przygotowujących trzy kolejne Kongresy Techników Polskich, na których reprezentował środowisko cukrowników. Za tę działalność został wyróżniony odznakami NOT Srebrną i Złotą.

Pan docent Waleriańczyk jest w środowisku zawodowym, specjalistą ogromnej wiedzy, znakomitym dydaktykiem i człowiekiem rozumiejącym problemy przemysłu, zaś w środowisku społecznym jest to postać charakteryzująca się szczególnymi walorami w zakresie ofiarnej pracy społecznej, etyki i moralności inżynierskiej oraz godności każdego człowieka. Cieszy się zasłużoną estymą i szacunkiem całego środowiska, reprezentując profesjonalnie i rzetelnie naukę oraz praktykę rolniczą i przemysłową.

Działalność Pan docenta Waleriańczyka została uwieńczona wieloma odznaczeniami

państwowymi (Złotym Krzyżem Zasługi w 1972 r., Medalem XXX-lecia PRL w 1974 r., Krzyżem Kawalerskim OOP w 1977 r. i Krzyżem Oficerskim OOP w 2005 r.).

Umiejętności i doświadczenie Pana docenta Waleriańczyka były i są ciągle wykorzystywane w procesie opracowywania i wdrażania nowych zagadnień technologicznych, kształcenia pracowników przemysłu podczas szkoleń, warsztatów, seminariów i konferencji.

Wyrażam nadzieję, że Szanowny Jubilat jeszcze przez wiele, wiele lat pozwoli korzystać nam wszystkim ze swej wielkiej wiedzy i ogromnego doświadczenia. Życzę Mu zdrowia i wielu satysfakcji w życiu osobistym i zawodowym.